

Un raig d'esperança.

Mil trucades, un parpelleig, una llàgrima, una paraula, i de sobte, el món sembla enfonsar-se.

Una altra llàgrima, una altra paraula, i ja no queda res més. Només hi ha llàgrimes i plors, com un recordatori cru de la fragilitat de la vida. Tot semblava indicar que la situació era greu, no sabíem exactament què havia passat. La intuïció ens advertia que res anava bé.

El dia brillava, però de sobte es va tenyir de gris, com si fos l'arribada inesperada d'una tempesta d'estiu. La rutina diària s'esvaïa com una ombra, mentre les trucades no paraven d'arribar, portant amb elles una tempesta d'incerteses. Intentava mantenir la calma, però el caos, la confusió i la incertesa inundaven els meus pensaments. Desesperació.

Les primeres hores un laberint d'angoixa. El soroll de l'helicòpter, l'hospital, les corredisses.... Tot semblava moure's a una velocitat frenètica, com si estiguéssim corrent sense saber cap on anàvem. Com desitjaríem tenir un manual d'instruccions per aquestes situacions, o una bola de vidre que ens revelés el futur.... però tot el que teníem era la crua realitat.

L'aire pesat, carregat de silencis i més plors. Cada segon semblava una eternitat i cada notícia un cop al cor.

Les preguntes sense resposta omplien els pensaments com ombres amenaçadores.

Tot era incert, el futur un abisme desconegut, però en la foscor més profunda, un feble raig de llum brillava amb intensitat: l'esperança, personificada en l'Àngel, lluitant entre la vida i la mort.

I el final, entre les llàgrimes de la primera trucada del papa, revelaven dues paraules ocultes; hemorràgia i Àngel.

I malgrat tot, l'Àngel esta viu.

I a partir d'aquell moment, vam entendre que, fins i tot en els moments més foscos, hi ha sempre un llum d'esperança que ens guia, una raó per creure i seguir endavant amb coratge i determinació.

Així que, amb el cor ple d'esperança, seguim endavant, recordant-nos que la vida és un miracle que val la pena viure-la plenament.